

Muinasjutud Martinist

Mario Pulver

(12.06.2011 seisuga)

Martin ja meri.....	2
Kuidas Martin vikerkaart vaatas.....	4

Martin ja meri

Kodu lähedal on mererand. Selline pikk ja lai, kaetud peene liivaga, mis lainetele lähemale minnes muutub niiskeks ning mida saab kokku mätsida. Teisele poole minnes tuleb ette tihe mets, suur ja tumeroheline nagu mustikate järele lõhnav vaip.

Martin kõndis rannal, otse veepiiril – seal, kus lained loksusid mõtlikult niiske liiva vastu. Martini jalad jätsid märga liiva sügavaid jälgi, aga meri täitis need kohe veega ja mõne hetke pärast polnud jälgedest enam jälgegi.

Ühtäkki nägi Martin eespool küürutamas mingit meest. See oli juba hallide juustega vanake, kes kummardas niiske liiva kohale pisut kangelt, nagu oleks tal selg valus. Aga iga kord kummardas ta liivani ja surkis seal sõrmega. Martinile tundus, et vanamees tegi liiva sisse auke ja – enne kui meri jõudis need vett täis kallata – pani mees midagi augukesse. Siis uhtusid lained üle augu ja see kadus jäljetult ning vanamees kõndis rahulolevalt edasi.

Martin lippas talle järgi. Kui vanamees kuulis selja tagant pladistamist, pööras ta ümber. Tal oli väga kortsuline nägu, aga selles istusid sügavad ja rahulikud silmad. Martinit nähes tõmbus vanamehe suu naerule.

„Tere, poiss.“

„Tere, onu,“ vastas Martin. „Mis sa teed?“

Vanamees tõstis tähendusrikkalt näpu ja ootas seni, kuni laine oli ära laksunud. Kui liiv kuivas hetkeks, pistis vanake näpu liiva ja tegi sinna väikese augukese. Seejärel võttis ta ruttu oma pika kuue taskust ühe imeilusa, värvilise kivikese. See oli tumeoranž ja seda katsid sinised, kollased ja rohekad triibud. Vanamees pani värvilise kivikese liiva sisse tehtud auku ja juba hetk hiljem tuli uus laine, mis kattis augu veega, nii et see kadus sootuks.

„Kas nägid?“ küsis vanamees huvitatult.

„Jaa,“ vastas Martin. „Aga miks sa panid kivi auku?“

„See oli ju ilus kivi, eks ole?“ küsis vanamees.

„Jaa,“ ütles Martin. „Väga ilus. Miks sa nii ilusa kivi ära peitsid?“

Vanamees raputas õhinal pead. „Ma ei peitnudki, ma andsin selle rannale.“

„Kuidas nii?“ imestas Martin.

„Vaata,“ ütles vanamees mõttessevajunult ja vaatas mere poole. „Mõned rannad on otsast otsani täis imeilusaid kive. Erkpunaseid, päiksekollaseid, taevasiniseid kive. Kive, kus on rohkem triipe kui sa oskad ealeski ette kujutada. Või kive, mis on nii kirkad, et need sädelevad päikese käes. Ma olen näinud isegi kive, mis kumavad kuuvalguses nagu väikesed tähed lainete vahel. Aga mõnes rannas on vaid liiv. Pole ühtegi kena kivi. Terve elu olen ma rännanud mööda mererandu ja kui ma näen mõnda sellist, kus pole nii palju ilusaid kive, siis ma panen neid sinna juurde.“

„Kas siis nii tohib?“ küsis Martin üllatunult. „Kas tohib võtta ilusast rannast kive ära ja tuua neid teistesse kohtadesse?“

Vanamees vangutas pead. „Niimoodi ei tohikski teha. See poleks sobilik. Las ilusad kivid jäävad ilusasse randa.“

„Aga kust sa siis saad neid kive, mis sa siia panid?“ imestas Martin.

Vanamees muigas kavalalt. „Kas sa tead, kuidas sünnivad pildid?“

„Muidugi!“ hüüatas Martin. „Keegi joonistab neid.“

„Õige,“ kiitis vanake. „Aga kuidas sünnivad luuletused?“

„Eks ikka keegi peab need kirjutama,“ arvas Martin.

„Jälle õige,“ nentis vanamees. „Aga kuidas sünnivad kivid?“

„Ma ei tea,“ tunnistas Martin.

„Aga mina tean,“ muigas vanamees. „Kivid sünnivad tulemägedes. Suured mäed purskavad välja miljardeid imelisi kivisid ja kui need jahtuvad, siis valin mina mõne peotäie välja ja viin randadesse.“

„Ainult peotäie?“ imestas Martin. „Siis sa pead küll tulemägede juures palju käima, et igasse randa kive viia.“

Vanamees piidles vaikselt merelaineid. „Jaa,“ tunnistas ta. „Korraga ei tohi palju võtta. Seepärast pean iga rannaskäigu järel jälle uuesti minema.“

„See on vist raske töö,“ ütles Martin.

Vanake raputas pead ja naeratas. Vastamise asemel võttis ta oma kuue taskust ühe imeilusa kivi. See oli läbipaistev nagu klaas, aga kumas sinakalt ja selles hõljusid erekollased täpid. Martin ahhetas imestusest.

„Selline töö ei saa kunagi olla raske,“ märkis vanamees vaikselt ja poetas kivikese Martini pihku.

Martin naeratas vastu ja tegi näpuga liiva sisse augu. Siis pani ta kivikese sinna sisse ja vaatas, kuidas laine loksutas augu vett täis ja kivi kadus jäljetult. Vanake noogutas tunnustavalt ja kõmpis mööda randa edasi. Lained loksusid vastu tema pikka kuue ja kaotasid iga jälje kohe, kui see tekkis.

Martin kõndis natuke metsa poole, kuni liiv muutus kuivemaks ja istus siis maha. Ta vaatas, kuidas lained sulpsasid randa ning märkas siis, et vanamees oli kadunud. Aga rand tundus kumavat sinakalt nagu taevas, kus hõljusid erekollased täpid.

Kuidas Martin vikerkaart vaatas

Vihm läks mööda ja üle sinakashalli taeva hakkas aeglaselt kaarduma erksate värvidega vikerkaar. Kõige üleval oli punane kaar, selle all oranž, siis kollane, siis roheline, siis sinine, siis tumesinine ja lõpuks, kõige all, oli tumelilla.

Martin vaatas vikerkaart ja mõtles, kui mõnus võib olla selle pinda katsuda. Kui vikerkaar on nii kaunis, siis kindlasti on tal hästi pehme pind. Martin kujutas ette, et see võib olla sama siidine kui nende kutsika karv.

Ta astus paar sammu vikerkaare poole, aga see nihkus eest ära ja oli nüüd sama kaugel kui enne. Martin võttis hoogu ja jooksis ruttu vikerkaare suunas, kuid see liikus täpselt sama kiiresti eest ära. Mööda muru, mööda heinamaad, ikka metsatuka poole jooksis Martin ja nägi oma pahameeleks, kuidas vikerkaar liigub tema ees just nii rutakalt kui tema järgi tõttab.

Lõpuks väsis Martin ära. Vikerkaar ulatus üle taeva sama kaugel kui enne. Martini suu ümber tekkis nutuvõru ja ta jooksis koju tagasi.

Seal seisis muru peal naabritädi, kes vaatas samuti vikerkaare poole. Kui ta Martini kurba nägu nägi, küsis ta ehmunult: „Mis juhtus?“

„Ma ei saa vikerkaart kätte,“ nuttis Martin.

„Aga miks sa tahad teda üldse kätte saada?“ küsis naabritädi üllatunult.

„Ma tahan teda katsuda,“ tunnistas Martin.

„Katsuda? Ma ei usu, et seal on midagi katsuda. Pigem peaks vikerkaart vaatama,“ leidis naabritädi.

„Ma juba vaatasin,“ ütles Martin pahaselt. „Polegi nii huvitav.“

Naabritädi heitis talle nukra pilgu. „Siis sa ei vaadanud õigesti.“

„Kuidas siis peab vaatama?“ imestas Martin.

Naabritädi tõi kuuri kõrval seisva valge aiatooli ja pani selle murule maha, istus sinna ja patsutas kutsuvalt oma põlve peale. Martin ronis talle sülle. Nii nad vaatasid koos vikerkaart. See oli pikk, nii pikk, et ulatus ühest suure metsa äärest teise; nii lai, et kattis maandudes terveid puid. Vikerkaare värvitriibud kumasid nagu helendavad ribad üle taeva.

„Vaata,“ osutas naabritädi ja Martin nägi, kuidas vikerkaare taha, palju kõrgemale ja palju kaugemale, ilmus aeglaselt veel suurem vikerkaar. Ja varsti peale seda sulas vihmapiilvest välja veel kolmas, kõrgem ja pikem kui eelmised kaks. Aga ükski polnud kirkam kui see esimene, mis tõusis hooga ühest metsaservast ja maandus hääletult ja pehmelt teise metsaserva.

„Ma pole kunagi nii ilusaid vikerkaaresid näinud,“ ütles Martin.

„Tõesti?“ imestas naabritädi. „Võib-olla sa oled neid alati taga ajanud ja polegi kunagi vaadanud?“

Martin mõtles natuke. „Vist küll,“ tunnistas ta.

Järsku märkas ta, et vikerkaared hääbusid ja hajusid kiiresti. „Oj, nad kaovad ära!“ ehmus Martin ja tahtis püsti karata, kuid naabritädi hoidis teda tagasi.

„Oota,“ ütles naabritädi leebelt. „Ja vaata. Vaata hoolega.“

Martin vaatas. Vikerkaared tuhmusid ja sulasid kokku nende taga olnud halli vihmapiilvega, mis muutus aeglaselt punakaks, siis oranžikaks, siis kollaseks, siis rohelseks, siis siniseks, siis tumesiniseks ja lõpuks tumelillaks. Ja kadunud nad olidki.

„Kuhu vikerkaared läksid?“ küsis Martin murelikult.

Naabritädi naeris. „Sinna, kust nad tulid – vikerkaar pole muud kui vihmapiisad, mida päike paneb särama. Nad läksid nüüd pilve sisse tagasi ja sõidavad pilvega mõnda teise kohta, et veel üks väike laps saaks neist rõõmu tunda.“